

מלחמה מלי לוכד

למעלה מחמש רבבות פ'עלים, עולים ומגינים
התלכדו סביב דגל מפ"ם כבחירות להסתדרות

מי דואג לחלוציות?

בימים הקרובים יעדה על הקרקע המושק ה-70 של השומר הצעיר על גבול רצועת עזה, באחת הנקודות הדרומיות ביותר, בה כשעה שמנחם מפא"י מפריח סיסמת בחירות של "חזית חלוצית" וממשיך

בהתישכות העובדת קיבלה מפ"ם

23%

מכלל הקולות

לקיים קואליציה עם הריאקציה - כמשיכה מפ"ם, ללא קולות תרו זה זורקורים, במעשה החלוצי היום-יומי של יישוב הספר והכפר. חת גבולות המדינה מפני עבריה.

מי דואג לבטחון?

רבים מחיילי ישראל, המרגישים את בעיית הבטחון על כשרם יום יום, לא הלכו שולל אחרי סיסמת הרפתקניות הלקוחות מאוצר הח"ר, ואחרי שאלת הרמניה:

חיילי צה"ל אמרו דברים

מפ"ם - 25%
מפא"י - 49%
אחיע - 20%

"איפה היותם?" הם הביעו אימוץ נם בשילוב ההתנגדות הפעילה והנועזת עם חתירה בלתי פוסת קת ועיקשת לשמירת השלום.

חיוקז של מפ"ם בבזירת כנסת הוא תנאי לחזית פע'י חלוצית בראש השלטון, להפלת הכרית המכשילה, איצ'לא תו - שפניה למפא"י, לא ק - אויבת הציונות

תויד לכוח החלוצי הלוחם - מפ"ם

רגעים לא היה מסוגל לחשוב. לשמור על השליטה העצמית, פקד לעצמו. לא לעשות מעשה טפשי. אני... אני אתך! הפליט בקושי.

פניו של המדריך נרגעו. "ידעתי שתתבגר", חיך, וחזר לעבודתו.

באותו רגע כבר שקטו פניו לחלוטין. ה תווים הנוקשים חזרו לצידי הפה הקמוץ, כאילו חזר ולבש מסכה שהוא רגיל ללבשה משך שנים. משום-מה נזכר אותו רגע ב" מאורע שאירע לו בילדותו, שעה שלמד ב" בית-ספר תיכון חדש בתל-אביב: אחד מה תלמידים הבוגרים, שאחו הסתכסך בשאלת הבעלות על כדורגל ישן, התנפל עליו והיכה אותו מכות רצה. כל מה שחשב אותה שעה היה: לא לבכות. רק לא לבכות. אחר כך נראה. עוד ניתן לו.

וגם הפעם, לא נתן לרגשותיו לתת אותות בפניו הקודרים. אך מאחורי הפנים, כמוה הסוער, צפו ועלו, כמו שבירי אניות בים, קטעי מחשבות. לפי שעה, טרם הצטרפו לשום שלמות.

יורם הסתכל בו לרגע, לפני שיצא. הוא ראה אותו, כפי שלא ראה אותו מימיו: הגבר הנמוך, מעוות הפנים, בעל הצלקת ש- נראתה עתה מגוחכת. גודלנו מפלצת, אמר יורם לעצמו, עכשיו נצטרך לשברה. דרושה זהירות, סבלנות, בגידה נגד בגידה, נבנות נגד נבנות...

קול צלול בוקע

מסרובע שחור

"אל תרימי את ראשך! אל תסתכלי!" פקד הקול הלוחש.

מצדה עבדה בכבישהגבול אלת-רפיח, ככל האסירות של מחנה-המיון באראורה. האיש המדבר עמד מאחוריה. היא ראתה או- תו קודם לכן - אדם בעל פגיון ומגלב, במדי פלוגות-הראל, קצין ככל הקצינים. מצדה בחשה בופת.

"יורם שלח אותי!" אמר הקול.

לבה של מצדה כמעט והפסיק להלום. זו הפעם הראשונה מאז מאסרה, לפני שלושה חדשים, קיבלה ממנו ידיעה. פעם ראתה את פניו בעתון-התעמולה של המחנה. פניו היו שגויים. ברוק הנעורים נעלם. במקומו באה הבעה אחרת, בלתי-מוכרת לה, משהו מתכ- תי ונוקשה. ובכן, הוא זכר אותה. אולי בכל זאת הרגיש מה קרה בארץ, משהו ממה ש- סיפרו האסירות החדשות, שהגיעו יום-יום למחנה.

"אביך במקום בטוח. שיחררנו אותו ממחנה נהלל." הוסיף הקול. "אנחנו נדאג שיעבירו אותך למשרד המחנה. את תישארי שם. ה- מחנה יהיה בסיס בטוח. אנחנו נשלח לך הוראות."

"מי אתם?" הפליטה מצדה, כמעט בעל כרחה.

"אנחנו הארגון. אין לו שם. הוא גדל. עליך להאמין ביורם..."

הארגון לא הכוין. דברים מוזרים החלו מתרחשים בארץ. פה ושם הופיעו כרוזים על הקירות. אסירים חשובים נעלמו. מישקה "הפטיש" הבטיח מדי פעם בישיבות מטה- האחוה כי הארגון חוסל, והנה צץ מחדש. יורם עצמו, המרכז הלאומי לעניני הסברה, לא נמנע בישיבות אלה לגנות את חוסרי- היעילות והרשלנות של מישקה ופקודיו.

ביום האחרון של שנת 1975 אירע המאורע הדרמתי ביותר. יורם עצמו אירגן הופעה רבת של המדריך בטלס-נימה - שידור שהועבר לא רק למאות אלפי בתים פרטיים, אלא גם לכל כיכרות הערים וחזרייה-האוכל במשקים.

למעלה ממיליון איש חזו בשידור. הם ראו את פניו המוכרות עתה של המדריך, את שלוש אצבעותיו המורמות לברכת-האחוה. אולם לפתע נדם קולו, במקום התמונה בא מרובע שחור. קול שקט, צלול, של צעירה בקע מתוך המכשיר.

"תלם-שמיר-בועז. תלם-שמיר-בועז... קול ישראל - תזנות-השידור של תנועת המרי העברי. המאבק לא נסתיים! המאבק אף החל..."

למעלה ממיליון איש שמעו את המלים. רבים קפצו לחלון, סגרו את התריס, הנמיכו את הקול. במרתף השגרירות היהודית בירושלים שמע אותו גאנדי. הוא נשם לר- וחה. חיוך קל של שמחה עבר על פניו. כי הוא הכיר את הקול.

"מצדה", מילמל, "הצעירים, הם ילחמו..."